

Arrest

nr. 230 920 van 8 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland in de vorm van de vluchtelingenstatus. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland: "In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich enerzijds op het racisme in Griekenland en de vernederende en de respectloze behandeling die u kreeg en anderzijds op sociaal-economische redenen en de leefomstandigheden in Griekenland (CGVS, p. 12-16).

Vooreerst haalt u aan dat er veel racisme is in Griekenland, u er op een vernederende en respectloze manier behandeld werd en u er geen rechten had. Zo haalt u in dit verband verschillende incidenten aan, waarbij u op een vernederende manier behandeld zou zijn geweest en waarbij u er niet in slaagde om een klacht in te dienen. U verwijst hierbij o.a. naar incidenten waarbij een buschauffeur uw achtergelaten portefeuille aan een andere persoon gegeven had, u verhinderd werd om gebruik te maken van de douches aan een strand en waarbij er incidenten waren tussen vluchtelingen en racisten aan een discotheek in de buurt van het opvangcentrum (CGVS, p. 11-13). Deze door u aangehaalde incidenten zijn 'an sich' echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De door u voorgelegde foto's met betrekking tot deze incidenten doen niets af aan bovenstaande vaststelling. Aan de hand van enkele van deze foto's valt bovendien af te leiden dat de Griekse (oproer-) politie optreedt tegen de incidenten met racistische groeperingen in de buurt van het opvangcentrum.

In tweede instantie beroept u zich op de slechte leefomstandigheden in Griekenland en verwijst u naar de slechte omstandigheden in het opvangcentrum, het tekort aan huisvesting voor erkende vluchtelingen, het gebrek aan jobs op de arbeidsmarkt en de gebrekkige gezondheidszorg (CGVS, p. 12-16). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat u tot aan uw vertrek uit Griekenland, én dus ook nog verschillende maanden nadat u de vluchtelingenstatus toegekend werd, in het opvangcentrum kon verblijven en er geen bepaalde datum voorzien was waartegen u het opvangcentrum diende te verlaten. Niet alleen werd in het opvangcentrum in uw basisbehoeften voorzien, met name onderdak, water en elektriciteit, maar u kreeg er daarnaast ook nog een maandelijks bedrag van 150 € (CGVS, p. 14). U beweert bovendien dat u in uw zoektocht naar een eigen woning telkens afgewezen werd. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat er een organisatie was die vluchtelingen hielp om een woning te vinden maar dat u vond dat zij teveel voorwaarden hadden, zo diende u o.a. met vijf andere personen samenwonen (CGVS, p. 14-15). Indien u daadwerkelijk het opvangcentrum had willen verlaten had u bijgevolg evenzeer beroep kunnen doen op deze organisatie, hetgeen u niet heeft gedaan. Voorts geeft u aan dat hoewel u één keer twee weken kon werken, u hiernaast geen werken kon vinden in Griekenland. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zelf aangeeft dat u niet op de juiste manier solliciteerde en u geen officiële sollicitaties deed, maar u enkel halfslachtige pogingen ondernam door bij vrienden naar werk te vragen (CGVS, p. 15-16). Daarenboven verklaart u dat u heel weinig moeite gedaan had om de Griekse taal te leren, maar dat u wel Engels geleerd had omdat u wist dat Griekenland geen goede economische situatie had en u hoopte om een Grieks reisdocument te ontvangen zodat u elders in Europa kon gaan werken (CGVS, p. 16). Nochtans had het aanleren van de Griekse taal u wel kunnen helpen bij uw verdere integratie in de Griekse maatschappij en bij het vinden van werk, eens te meer daar u zelf aangeeft dat u moeilijkheden had bij het zoeken naar hulp bij uw integratie omwille van uw beperkte kennis van de taal (CGVS, p. 16). Hoewel u tot slot aanklaagt dat de medische zorgen die u in Griekenland kreeg niet het gewenste effect hadden (CGVS, p. 11 en 16), blijkt uit uw verklaringen en de verschillende medische attesten die u voorlegt desalniettemin dat u wel toegang had tot deze medische diensten en de Griekse gezondheidszorg. Bovenstaande redenen betreffen louter socio-economische problemen, problemen die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie."

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar de algemene levensomstandigheden in Griekenland, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering in de bestreden beslissing aangaande verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker wijst er op dat hij bij e-mail van 21 december 2018 het AIDA-rapport van 31 december 2017 alsook een rapport van vzw Nansen heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal en hekelt dat deze rapporten niet werden onderzocht. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk de socio-economische omstandigheden in Griekenland, zoals ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, mee in rekening heeft gebracht. Dient evenwel in herinnering te worden gebracht dat landeninformatie op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, als internationaal beschermd, in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die hem niet in staat stelt in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en hij in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade ten aanzien van Griekenland in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2019, voert verzoekende partij, onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, dat zij wel degelijk voldoet aan de beoordeling. Zij licht toe dat zij de situatie van deprivatie wel concreet heeft uiteengezet tijdens haar verklaringen bij het CGVS en dat dit overeenkomt met hetgeen in de landenrapporten wordt vermeld namelijk dat erkende vluchtelingen slechts een beperkt inkomen hebben, niet voldoende voedsel, er geen taallessen zijn en zij bijgevolg ook geen werk hebben zodat zij in een verregaande staat van deprivatie terecht komen. Voorts wijst zij erop dat erkende vluchtelingen, zoals zij, minder toegang hebben dan de Grieken tot de sociale voorzieningen. Verzoekende partij benadrukt dat zij zeer veel voorbeelden heeft gegeven van de situatie waarin zij zat in Griekenland en dat niet kan gesteld worden dat zij niet voldoende haar situatie heeft gepersonaliseerd. Verzoekende partij beklemtoont dat de situatie die zij geschetst heeft eensluidend is met de landeninformatie en de CGVS dan ook veel te strenge eisen stelt. Verzoekende partij wijst ook op haar kwetsbaar profiel en de medische letsels waardoor zij moeilijker op de arbeidsmarkt komt. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat haar zaak teruggestuurd dient te worden omdat zij nog niet was uitgepraat en zij niet voldoende werd gehoord.

4.2. De Raad herinnert eraan dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het Hof legt uit dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd en de informatie waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terecht komen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond.

In casu blijkt dat verzoekende partij tot aan haar vertrek uit Griekenland, én dus ook nog verschillende maanden nadat haar de vluchtelingenstatus toegekend werd, in het opvangcentrum kon verblijven en er

geen bepaalde datum voorzien was waartegen zij het opvangcentrum diende te verlaten. Niet alleen werd in het opvangcentrum in uw basisbehoeften voorzien, met name onderdak, water en elektriciteit, maar verzoekende partij kreeg er daarnaast ook nog een maandelijks bedrag van € 150 (notities persoonlijk onderhoud 14 december 2018, p. 14). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij geen enkele keer beroep gedaan heeft op een organisatie tijdens haar zoektocht naar een eigen woning. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij omwille van haar medische letsels moeilijker op de arbeidsmarkt komt, dient opgemerkt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf heeft aangegeven dat zij niet op de juiste manier solliciteerde en zij geen officiële sollicitaties deed, maar zij enkel halfslachtige pogingen ondernam door bij vrienden naar werk te vragen (*ibid.*, p. 15-16). Daarenboven verklaarde verzoekende partij dat zij heel weinig moeite gedaan had om de Griekse taal te leren, maar dat zij wel Engels geleerd had omdat zij wist dat Griekenland geen goede economische situatie had en zij hoopte om een Grieks reisdocument te ontvangen zodat zij elders in Europa kon gaan werken (*ibid.*, p. 16). Deze houding van verzoekende partij getuigt van een gebrekkige inspanning om in Griekenland een leven op te bouwen. Nochtans had het aanleren van de Griekse taal haar wel kunnen helpen bij haar verdere integratie in de Griekse maatschappij en bij het vinden van werk, eens te meer daar zij zelf aangeeft dat zij moeilijkheden had bij het zoeken naar hulp bij haar integratie omwille van haar beperkte kennis van de taal (*ibid.*, p. 16).

Hoewel verzoekende partij verder aanklaagt dat zij minder toegang heeft dan de Grieken tot de sociale voorzieningen, blijkt uit haar verklaringen en de verschillende medische attesten die zij voorlegt desalniettemin dat zij wel toegang had tot deze medische diensten en de Griekse gezondheidszorg. Uit niets blijkt dan ook noch toont verzoekende partij aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De vraag van verzoekende partij om haar zaak terug te sturen naar het CGVS omdat zij nog niet was uitgepraat en zij niet voldoende werd gehoord, wordt niet ingewilligd.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij tijdens het bijna drie uur durende interview voldoende de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten. Verzoekende partij meent dat zij nog niet was uitgepraat, doch laat na te concretiseren welke aspecten van haar relaas of welke details over concrete elementen zij niet zou hebben kunnen toelichten. Verzoekende partij werd aan het einde van het gehoor overigens uitdrukkelijk gevraagd of zij nog iets wenste te vragen of absoluut wilde toevoegen, waarop zij antwoordde *“Als u mij goed kon verstaan en als ik mij juist kon uitdrukken wat de problemen in Griekenland waren, heb ik niets meer toe te voegen. Maar als er nog aarzelingen zijn of als u vragen hebt bij mijn uitleg, dan ben ik bereid om nog verder uitleg te geven”* (*ibid.*, p. 17). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land waar verzoekende partij internationale bescherming geniet en op alle dienstige stukken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS